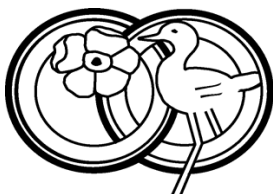

OBSERVATIE

CONTACTORGAAN

LANDSCHAPSVERENIGING "DE KRINGLOOP"

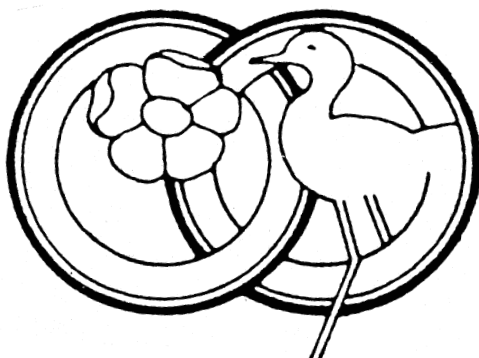

JAARGANG 37
2010 NR 4

OBSERVATIE

tweemaandelijks contactorgaan van

Jaargang 37 (2010) nr. 4

In dit nummer:

- Avondexcursie Schrevenhof woensdag 14 juli
door *Jan Hermans* 2
- Een vlinder met gevleugelde oogjes
door *Marianne Vos-Jaspers* 4
- Voorjaar langs de Maas
door *Tom Storcken* 6
- Excursie naar Kerkeweerd zondag 12 september
door *Gijs Kurstjens* 9
- Vloedgraaf bij Baakhoven
door *Tom Storcken* 12
- Over het leven van een klein geaderd witje
door *Marianne Vos-Jaspers* 15

AVONDEXCURSIE NAAR SCHREVENHOF EN OMGEVING MET AANSLUITEND NACHTVLINDEROBSERVATIE OP WOENSDAG 14 JULI

door Jan Hermans

Op **woensdagavond 14 juli** organiseert Landschapsvereniging De Kringloop een avondwandeling rondom landgoed Schrevenhof en omgeving. De excursie start om **20.00 uur vanaf de parkeerplaats bij het kerkhof van St. Joost (schuin tegenover Schrevenhof).**

Het landschap rondom Schrevenhof heeft gedeeltelijk nog zijn kleinschalig karakter behouden. Mede door de inzet van de Stichting het Limburgs Landschap wordt ingezet op het behoud van dit coulissenlandschap.

Een van de meest in het oog springende landschapselementen zijn de onkruidakkers die in de bloeitijd van de graankruiden, rood zien van de klaprozen met daartussen het typische korenbloemen-blauw. Dergelijke plekken doen ons terug denken aan inmiddels vervlogen tijden, waarin dit beeld van de akkers zo

gewoon was. Klaprozen zien we thans nauwelijks nog in akkers; zij hebben hun toevlucht genomen op spoorwegterreinen, bewerkte wegbermen en terreinen die bouwrijp worden gemaakt. Korenbloemen zijn thans uiterst zeldzaam geworden. Buiten akkers komen ze nauwelijks nog voor en als dat al het geval is, dan houden ze daar niet stand. Het is prachtig dat Stichting het Limburgs Landschap tijd, moeite en geld steekt in het in stand houden van kleurrijke akkers. Behalve klaprozen en korenbloemen staan ook allerlei andere

interessante akkerkruiden in deze akkers zoals de in Nederland extreem zeldzame handjes-ereprijs, zandmuur, eenjarig hardbloem en beide leeuweklauwsoorten. Tijdens onze wandeling wordt uitvoerig stilgestaan bij het fenomeen akkers.

Het gebied achter het kerkhof van St.Joost is verrijkt met enkele poelen, die weer een geschikt leefmilieu zijn voor waterinsecten en amfibieën. Het gebied heeft nog schrale graslandjes met veel gewoon struisgras (waar ziet men nog zoiets?) en kleine perceeltjes struikheide. De terreingedeelten met struikheide worden open gehouden van boomopslag, zodat de kleine of levendbarende

hagedis hier kan overleven. Schrevenhof zelf ligt half verscholen tussen hoge linde- en eikenbomen. Het was een voormalige domeinhoeve, die dateert uit 1294-1295. Schrevenhof bestaat uit een samenstel van vijf gebouwen van uiteenlopende ouderdom. Het gehele complex is met name vanwege de prachtige situering aan de rand van het dal van de Vulensbeek en de compositie van de gebouwen op de Rijksmonumentenlijst geplaatst. Vier van de vijf gebouwen omsluiten een kleine binnenplaats.

Schrevenhof is in 1971 aangekocht door de Stichting het Limburgs Landschap.

De staat van onderhoud van de gebouwen was op dat moment slecht, mede door provisorisch herstel van oorlogsschade. In 1983 is het gehele complex gerestaureerd. Het karakteristieke bakhuisje staat op de nominatie om ook gerestaureerd te worden. Na de wandeling die ongeveer tot 22.00 uur zal duren, wordt door ons lid de heer Jac Storms een lamp met laken opgesteld om die avond te bekijken welke insecten actief zijn. De nachtvlinderobservatie gaat alleen door bij geschikte weersomstandigheden

(warm zomerweer, zonder wind). Als U daaraan deelneemt is het handig om een zitstoeltje mee te nemen en eventueel wat warme kleding, omdat het 's avonds

nogal kan afkoelen. Rond 24.00 uur (of eerder) eindigt deze Kringloopactiviteit.

EEN VLINDER MET GEVLEUGELDE OOGJES

BONT ZANDOOGJE/PARARGE AEGERIA

door Marianne Vos-Jaspers

Er zijn meerdere vlinders die een oogtekening op de vleugels hebben, denk maar aan de bekende dagpauwoog. Ook het bont zandoogje is getooid met extra oogjes. Daarmee kan hij weliswaar niet zien, maar vijanden schrikken toch wel even als hun prooi de vleugels spreidt en ze oog in oog komen te staan met een hele rij nepogen. Dat korte moment is voor de vlinder meestal net lang genoeg om er tussenuit te gaan.

Het bont zandoogje behoort tot de familie van de Nymphalidae, in ons land ook bekend als de familie Aurelia. Hiertoe behoren ook parelmoervlinders en schoenlappers. De naam betekent; '*zij die van goud zijn*' en was in het oude Rome een groepsnaam voor mensen met dezelfde overtuiging of macht, bij voorbeeld de keizer met zijn gevolg en familieleden. Het gemeenschappelijke kenmerk van Aurelia's betreft de pootjes. Om precies te zijn; de voorpootjes. Die zijn zó kort dat ze er niet op kunnen lopen of staan. Ze dienen alleen om het snuitje te poetsen en het mondje af te vegen na het snoepen van honingdauw, nectar, of vruchtensap. Gelukkig hebben ze nog twee paar gewone poten over om op te staan. Alle andere soorten vlinders

hebben drie paar gewone poten. Het bont zandoogje is een algemene vlinder en komt in vrijwel ons hele land voor. Het liefst vliegt hij langs bosranden en op open plekken in het bos. Ook in tuinen en parken met grote struiken of bomen voelt hij zich thuis. De vliegtijd is eind maart tot eind oktober en bestrijkt drie generaties.

Vrouwtjes en mannetjes zijn niet zo gemakkelijk te onderscheiden. Het vrouwtje heeft meer oranje in de bruine vleugeltjes dan het mannetje. Wel is er verschil in gedrag; de vrouwtjes fladderen nogal nerveus zoekend rond als ze op zoek zijn naar een geschikte plek om hun eitjes af te zetten. Dat merk je pas op als je de vlinders langere tijd observeert, want ze zijn allebei heel mobiel.

De mannetjes zijn nogal territoriaal en willen graag op de vleugels gaan met een concurrent. Dan kun je zien hoe ze al hoger en hoger vliegend om elkaar heen draaien. De echte hoogvlieger wint.

Als waardplant voor het bont zandoogje dienen verschillende grassoorten. 's Zomers zoekt het vrouwtje vooral grassen op schaduwplaatsen en in voorjaar

en nazomer zonnige halfopen gebieden.

Ze kiest zorgvuldig een grasje uit, plaatst één eitje en gaat weer op zoek naar een volgende geschikte grashalm. Op deze wijze bestrijkt ze een vrij groot gebied.

Als de rupsen uit de eitjes komen blijven ze aanvankelijk in de buurt van hun thuis-graspol, maar op zekere dag gaan ze zwerven en kruipen tientallen meters ver. Ze vallen nauwelijks op in de groene bodembedekking door hun geel-groen jasje met donkergroen streepje over de rug.

Om te verpoppen zoeken ze een waardplant op.

Het bont zandoogje brengt doorgaans de winter door in het stadium van pop. In het najaar kan het gebeuren dat de laatste generatie nog rups is als het kouder wordt. Dan kruipt rups in een graspol en wacht z'n tijd af.

Dat kan vele maanden duren, maar dat deert hem niet.

Op zekere dag zal het voorjaar worden.

De lentezon zal hem tot pop transformeren en vervolgens naar zijn volgende levensfase; Het vlindervlugge en intensieve bestaan als bont zandoogje.

VOORJAAR 2010 LANGS DE MAAS

door Tom Storcken

Vandaag met de fiets naar de Belgische kant van de Maas via Maaseik en Heppeneert. Maar eerst kom ik nog langs waterwin- gebied De Rug vlak voor de Maas bij Maaseik. Dit is een onderdeel van het Grensmaasproject en functioneert als schakel tussen Maasplassengebied en het Grensmaasgebied. Om water- doorvoer bij hoogwater niet te belemmeren wordt een halfopen landschap nagestreefd, onder andere via hooien en begrazing. Hier graast een grote groep Konikspaarden.

Verder via bedevaartsoord Heppeneert over de dijk en dan van de dijk af richting fietspontje naar Grevenbicht. Onderweg zie ik Gele Kwikstaart en Kievit. Aan de rechterkant liggen uitgebaggerde plassen met vrij natte weilanden en hier zitten onder andere veel Grauwe Ganzen, Fazant en de Koekoek laat zich horen. Hier

staan bordjes dat het gebied niet toegankelijk is. Verderop staan Grauwe Ganzen met 6 jongen en een paar Nijlganzen.

Aan de Maaskant van het pad in de struiken zingt de Grasmus. Deze behoort tot de Zangers, broedt in open landschap met struikgewas. Hij is een zomergast en je hoort hem eerder dan dat je hem ziet. Maar als je hem dan ook ziet, parmantig rechtop zingend met kopje omhoog: geweldig, alleen de zang valt dan weer een beetje tegen, maar ja je kunt niet alles hebben.

Verderop, voor de zand-

grindhandel kun je via poortjes wel het gebied naar binnen maar zonder laarzen is dat nu nog niet te doen; ook nog Zwartkop en Veldleeuwerik te horen. Twee Nijlganzen komen aanvliegen. Dan hoor ik een zang die ik afgelopen zondag diverse malen heb gehoord tijdens de Vogelcursus op de Meinweg: de Roodborsttapuit en ik zie hem ook nog op nog geen 4-5 meter afstand zitten. Dit is toch een heel ander gebied. Maar ja, ook hier is het een open, schaars begroeid landschap. Hij is ook duidelijk te herkennen aan de grote witte vlek aan de halszijden. Dit gebied heet trouwens Bichterweerd-Meerheuvel en maakt deel uit van de herinrichting grindwinningsgebied. Als ik later op de dag via de andere kant terugfiets via de nieuwe dijk heb je een heel andere kijk op dit gebied: daar is

het veel droger en toegankelijker. Bij knooppunt 49 even naar rechts naar de Oude Maasarm van Dilsen. In de weilanden rondom zitten tientallen Grauwe Ganzen. Dit maakt deel uit van het natuurgebied Kerkeweerd-Negenoord en is een rijk vogelgebied. Hier is o.a. te horen de Winterkoning.

In de zomer is het deel van de Oude Maasarm dat het kortst bij Dilsen ligt meestal helemaal bedekt met kroos en is het een groene vlakte. Nu zitten hier twee Futen op het water.

Terug naar de Maas maar eerst nog even een veldweggetje in omzoomd met struiken en bomen op weg naar een andere plas. Hier wordt ik verrast en hoor de Nachtegaal. Dus besluit ik hier maar een pauze in te lassen, wat te drinken en te luisteren naar zijn mooie zang.

Dan weer terug naar de Maas, gebied Negenoord-Kerkeweerd: De grindwinning is gestopt in 2008. In de zomer van 2009 werd dwars door het gebied een nieuwe zomerdijk aangelegd. Grindwinning en Maasdorpen die beschermd moesten worden tegen de grillen van de soms woeste regenrivier, hebben de Maas in een alsmaar strakker

keurslijf gedwongen. Daarin brengt het Project Rivierpark Maasvallei nu verandering. De Maas keert terug naar zijn oorspronkelijke bedding. Er is nog een winterdijk om de sterkste vloed op te vangen maar voor het overige krijgt de rivier opnieuw de ruimte om vrijelijk te stromen, zoals in feite normaal is voor een regenrivier en de natuur krijgt ook nieuwe kansen.

Volgens informatie komen hier veel uitzonderlijke plantensoorten voor: o.a. Wilde Marjolein en Rode Ogentroost.

Bovendien komt de Bever hier voor, knaagsporen zijn regelmatig te zien.

Verder naar het gebied De wissien bij Stokkem. Hier laat de Grasmus zich weer horen. De wandeling die hier is uitgezet is een tijdelijke die rekening houdt met de werken die hier nog aan de gang zijn.

Bij Leut iets verderop ligt het gebied Maesbempder Greend-Mazenhoven. Ook hier krijgt de rivier weer een stukje natuur terug via de uiterwaarden: er grazen wat koeien en paarden. In 1997 is met dit project van ca 60 hectare gestart en de bedoeling is op de lange duur een soort struin-natuur te krijgen.

Een mooie Blauwe Reiger staat doodstil in een van de weilanden. Boven de Maas vliegen een Aalscholver en twee Bergeenden: Mooie eenden met een bont verenkleed, ze hebben een rode snavel met daarboven een kleine knobbel, een bruine borstband, zwarte schouderveren en verder veel wit.

Vanmiddag heb ik her en der toch wel veel Veldleeuwerikken gezien en gehoord. Op de fiets heb je toch weer een andere kijk op een gebied als wanneer je er doorheen wandelt maar eerlijk is eerlijk, eigenlijk moet je meer tijd doorbrengen in elk gebied apart maar dat is weer voor een volgende dag.

EXCURSIE NAAR DE KERKEWEERD

door Gijs Kurstjens

Zondag 12 september is er een wandelexcursie aan de Belgische zijde van de Grensmaas in het natuurgebied Kerkeweerd bij Stokkem.

We starten om **10uur bij het veer van Berg a/d Maas**. De auto's kunnen worden geparkeerd aan de Nederlandse zijde. Nadat de pont ons aan de overzijde heeft gebracht, wandelen we naar het natuurgebied. De excursie eindigt rond 13uur.

Start na record hoogwater

De Kerkeweerd functioneert al sinds 1996 als voorbeeldproject voor natuurontwikkeling langs de Grensmaas. Tussen 1955 en 1975 is het gebied ontgrind tot een diepte van 6-8 m beneden maai-veld. Vervolgens is het gedeeltelek weer opgevuld met kleiige dekgrond en slib uit de bedding van de Maas. Twee geulvormige plassen bleven toen over. De opgevlude delen zijn tussen 1975 en 1995 op vrij extensieve wijze in gebruik geweest als wei- en hooiland.

Na het tweede grote hoogwater

(januari 1995) is het landbouwkundig gebruik gestaakt mede omdat de zomerkade op verschillende plaatsen was doorgebroken. Dit leverde uitgebreide afzettingen van zand- en grind op. Vanaf 1996 is het gebied in beheer gekomen bij Stichting Ark en Limburgs Landschap vzw en is gestart met natuurlijke begrazing met runderen en paarden.

Flora: hoogste soortenrijkdom

Het onderzoek Maas in Beeld heeft aangetoond dat de Kerke-weerd zich heeft ontwikkeld tot het meest soortenrijke natuurgebied langs de hele Maas tussen Maastricht en Den Bosch. Het aantal bijzondere soorten nam toe van ca. 26 bij de start van het project tot meer dan 70. Een greep uit de soortenlijst: Wondklaver, Bruin cypergras, Grijskruid, Fijne ooievaarsbek, Blaassilene, Knolsteenbreek, Gulden sleutelbloem, Kruidvlies en IJzerhard. Veel soorten hebben profijt gehad van de rivierdynamiek, waarbij op grote schaal zand en grind zijn afgezet.

Erosiegeul in het zuidelijk deel, ontstaan na hoogwater in 2000

Sommige soorten zijn in de loop van de tijd weer verdwenen door het geleidelijk dichtgroeien van de vegetatie.

Het gebied is ook rijk aan insecten met o.a. een populatie Blauwvleugelsprinkhaan op de grindafzettingen en Oliekevers nabij steilwanden met solitaire bijen.

Herinrichting 2008/ 2009: meer ruimte voor rivierdynamiek

Door de nv De Scheepvaart (de Vlaamse evenknie van Rijkswaterstaat) is ter hoogte van het gebied Kerkeweerd en de plas Negenoord de hoge Maasdam (zomerdijk) over een lengte van

ca. 3 kilometer vergraven (zie foto). Daarmee is veel ruimte voor water gecreëerd en de veiligheid vergroot. Ook is een puinverwerkingsbedrijf, dat in het winterbed lag gesaneerd. De vrijkomende grond (leem) is verwerkt om de voormalige grindplassen aan te vullen. Bijzonder is dat het grind is 'teruggegeven' aan de rivier door het in het zomerbed te schuiven. De bedding van de rivier is door grindwinning en door insnijding erg diep in het landschap komen te liggen. Deze bodemsuppletie een belangrijke maatregel om verdere erosie te beperken en verdroging in het achterland te verminderen.

Bovendien benut de rivier dit sediment bij hoogwater om elders weer grindbanken te vormen.

De meest soortenrijke vegetaties zijn gespaard tijdens de groot-schalige herinrichting o.a. door transplantatie naar nieuwe geschikte gebieden. Maar er zijn in 2009 al veel nieuwe bijzondere plantensoorten aangetroffen zoals Spiesleeuwenbek, Kleine kattenstaart en Groot nimfkruid.

Beste voorbeeld voor toekomstige Grensmaas

Kerkeweerd is samen met het proefproject Meers aan de Nederlandse zijde het beste voorbeeld van het toekomstige rivierlandschap langs de Grens-

maas. Door het verwijderen van de hoge Maasdam is het contact met de rivier hersteld is.

Tijdens de excursie zullen we de rijke natuur van dit kersverse landschap verkennen met aandacht voor planten en insecten van de grindbanken en drooggevallen oevers langs de plassen.

Kerkeweerd vanaf de Nederlandse zijde na het afgraven van de hoge oeverdam

VLOEDGRAAF BIJ BAAKHOVEN

Door Tom Storcken

Vandaag woensdag 28 april wil ik gaan kijken naar een stukje van de Vloedgraaf tussen de Waterzuiveringsinstallatie bij Baakhoven en de Maaseikerweg. Op weg daarheen fiets ik door Het Hout richting Susteren. Hier staan nog steeds Bosa-nemonen in de bloei: wel niet meer uitbundig en langzamerhand worden ze "platgewalst" door andere planten. De Bosa-nemonen zijn veel later begonnen met bloeien en hebben ook niet zo uitbundig gebloeid als voorgaande jaren. Dit heeft waarschijnlijk te maken met de lange winter en sneeuw die lang is blijven liggen. Voor ik bij de Vloedgraaf ben kom

ik langs Hoeve Rijkskamp. Als onderdeel van een tijdelijke fiets- en wandelroute in het kader van de "Bevrijding van Susteren" 65 jaar geleden, zijn er op diverse plaatsen in de oude gemeente Susteren bordjes met gegevens/foto's geplaatst. O.a. hier bij deze hoeve. Kort na de laatste oorlog is vlak bij deze hoeve een opslagplaats voor allerlei oorlogstuig ingericht, waaronder wapens en explosieven. Het groeide uit tot een enorm munitiedepot. Op 15 mei 1946 vond een ontploffing plaats en vloog het hele depot de lucht in. Zes krijgsgevangenen overleden.

Daarna is de hoeve weer opgebouwd en nu is het een fokkerij voor sportpaarden. De Vloedgraaf vanaf de waterzuiveringsinstallatie tot aan de Maaseikerweg is in 2008 opnieuw ingericht tot een slingerende beek met poelen en eilandjes. De bedoeling is dat hier runderen of paarden gaan grazen, maar nu is hier niets van te zien. Op zich niet vreemd want er is nog niet zoveel

begroeing en alleen bij de Maaseikerweg een beetje beschutting. De totale lengte is ca 1700 meter. Ik hoor hier de Geelgors, Veldleeuwerik en de Tjif-Tjaf.

De Geelgors houdt van agrarisch gebied met struikgewas en hoge bomen/struiken waar hij graag in zit om van daaruit bv. zijn mooie lied te zingen.

Over de oostelijke dijk fietsend vliegt een paartje wilde eenden voor me uit. Twee Kraaien huppelen door het gras vlak langs het water. Twee Veldleeuwerikken brengen hoog in de lucht hun zangkunst ten gehore.

Bij de brug bij Baakhoven (zo heet hier ook de weg) ga ik eerst even naar het gehucht Baakhoven. Ik

fiets iets verder door naar de Kamerhof. Deze lag midden in het niemandsland van het frontgebied tijdens de laatste oorlog tussen het bevrijde Gebroek en het door de Duitsers bezette Baakhoven. Het pand lag zowel in het schootsveld van de Duitsers als van de Amerikanen, later Engelsen, en werd totaal verwoest. Na de oorlog werd de Kamerhof weer in volle glorie opgebouwd.

Nu ligt de autoweg op ca 25 meter afstand. Aan de achterkant zie je de waterzuiveringsinst. liggen en nog een stukje bos. Weer terug naar de Vloedgraag waar ik meteen weer het gekwinkeleer van de Leeuwerikken hoor.

Na ca 100 meter zie ik iets lager op de dijk een Koninginnepage vliegen Dit is een grote en helder gekleurde dagvlinder, met een "staartje" aan de achtervleugels, ook zie ik een beetje blauw op de achtervleugel. Ik kan hem hier mooi bekijken terwijl hij heen en weer vliegt en af en toe gaat zitten. Deze vlinder zie je niet zo vaak dus is het genieten.

Op afrasteringspaaltjes zie ik twee Gele Kwikstaarten. Ze vliegen steeds weer op en gaan of naar het naast gelegen omgeploegde land, of weer verderop op een paaltje zitten. De gewone Gele Kwikstaart is ca 15 cm groot en houdt van laag land, vochtige weiden en wateroevers. Ze nestelen tussen graspollen op de grond. Hij is ca 4-5 cm kleiner dan de Grote Gele Kwikstaart en heeft ook een kortere staart.

Een paar Kievitten halen de nodige capriolen uit in de lucht. De Kievit met zijn mooie lange kuif is een wormen en insecten eter.

Bij de grotere poel vlak voor de Maaseikerweg moet ik een omweg maken omdat een deel van het pad is omgeploegd. Ik kom uiteindelijk uit bij fruitbedrijf Indemans.

Vandaar, aan de andere kant van de Maaseikerweg, gaat de beek verder, maar dan wel recht toe recht aan , met als enige opdracht het water zo snel mogelijk af te voeren.

Fietsend door Oud-Roosteren kan ik nog genieten van de bloesem van hoge- en lage fruitbomen. Dit is nog een rustig dorpje, vlak bij kanaal en autoweg.

Op de terugweg zie ik nog een koppel patrijzen die snel wegduiken in het hoge gras als ze me zien aankomen. Ze hebben graag open terrein met hagen of zo als dekkinggelegenheden in de buurt. Ze leven van zaden en bladeren. Hun vliegen doet een beetje onbeholpen aan en het is dan ook niet vreemd dat ze grotendeels op de grond leven. Het is lekker om al fietsend, met een beetje wind af en toe te stoppen, te kijken en te genieten van al het moois wat de natuur te bieden heeft.

OVER HET LEVEN VAN HET KLEIN GEADERD WITJE

door Marianne Vos-Jaspers

PIERIS NAPI

Het Klein geaderd witje dankt zijn wetenschappelijke naam aan de Pieriden, dochters van Koning Piërus. Ze bewoonden de bloemrijke vlakten aan de voet van de berg Helikon vlakbij Olympus, waar ook de Negen Muzen hun verblijf hadden. Het tweede deel van de naam – napi – verwijst naar de belangrijkste waardplant van de vlinder; *Brassica napus*. Koolzaad. Andere belangrijke waardplanten zijn Look-zonder-look en Pinkster-

bloem.

Het Klein geaderd witje en het Oranjetipje komen vaak in dezelfde biotopen voor omdat ze dezelfde waardplanten hebben. Toch is er geen sprake van concurrentie tussen de rupsen. De rups van klein geaderd witje lust alleen bladeren, terwijl de ander dol is op bloemen en zaden.

De vlinder kent drie generaties in een seizoen en overwintert als pop.

Zittend op een bloem om wat

nectar te snoepen, is hij vrij gemakkelijk te determineren door zijn groenige en sterk geaderde vleugels. Althans de voorjaars-generatie, want de zomer-vlinders kunnen verwarrend veel op het Klein koolwitje lijken.

Om vast te stellen of het een mannelijk

of vrouwelijk exemplaar is, is het noodzakelijk om op details te letten; Het mannetje heeft op de bovenkant van de voorvleugel één donkergrijs/zwart vlekje, het vrouwtje twee. Maar laat ik met het begin beginnen; Man Klein geaderd witje zoekt Vrouw Klein geaderd witje.

Na een indrukwekkende baltsvlucht, waarbij de vlinders dartelend en draaiend een waar luchtballot opvoeren, vindt de paring plaats. Die kan twee tot zeven uur duren, al naar gelang de ervaring van het mannetje. Om zeker te zijn van bevruchte eitjes moet het vrouwtje meerdere malen paren. De eitjes worden één voor één afgezet op de bladonderzijde van een waardplant. Daartoe baant ze zich een weg door een oerwoud aan grassprietten en takjes, want ze is pas tevreden als ze een diep verscholen blaadje gevonden heeft.

De rupsen die vervolgens uit de eitjes komen hebben maar één zorg; onzichtbaar blijven voor vijanden. Moeder Natuur heeft ze daartoe voorzien van een eenvoudig bladgroen jasje, slechts versierd met een rij kleine gele stipjes aan de zijkanten. Voor de transformatie naar pop kruipt de

rups naar een schuilplaats, waar hij zich stevig vasthecht. Dat kan een steen zijn, of een plantenstengel, of een boomstam. Op zekere dag komt de vlinder tevoorschijn en gaat, nadat de vleugels gedroogd zijn, op zoek naar nectar om zich te sterken voor zijn levenstaak. De soort in stand houden. Man Klein geaderd witje zoekt Vrouw Klein geaderd witje....

